

ממתק לישבת

זמני השבת

יחסיים תל-אביב חיפה באר-שבע
בניסח השבת 7:08 7:23 7:16 7:24
אאת השבת 8:23 8:26 8:27 8:25

נהנים עם איצי

שלוש לך יוכני היקר

נכון צריך בימים האלו של 'בין המצרים', להאמין ולקוות שהנה תכף, עם ישראל כלו וגאל?
עד היום בבקר היתה לי בעיה. הסתכלתי סביב וחשבתי לעצמי כל הזמן: בסדר, באמת יש הרבה יהודים שהם מאוד משתדלים להתקרב אל השם, בטח משמים רואים את ההשתדלות שלהם... אבל, מה יהיה עם אותם יהודים שנראה שזה לא מעניין אותם בכלל?
חשבתי לעצמי: האם אנחנו באמת, בכלל, עם אחד שיגאל יחד?
ואז, הגיע הבקר שעור פרשת שבוע, ובו למדנו שהתורה קושרת את גורלו של הכוהן הגדול, עם גורלו של הרוצח בשגגה... הרוצח צריך להשאיר בעיר המקלט, כל משך ימי חייו של הכוהן הגדול.
יש כמה סבות למה זה ככה. אבל רואים כאן גם, אמת אחת גדולה וברורה: עם ישראל הוא גוף אחד! גורל משתף והדוק מחבר בין הכוהן הגדול לרוצח. גורל אחד וקשר הדוק מחבר גם בין כל יהודי לכל יהודי.
אנחנו גוף אחד, ולכל אחד מאתנו יש אחריות, לראש לכל האיברים, שכלם יהיו 'בריאים' בגשמיות וברוחניות. ומתוך כזו אהבת ישראל – בודאי תבוא הגאולה, במהרה.

שלה אלי

נקי מאשמה

תקציר: ר' יוסף לוקח הלאה גדולה מקפת 'אמילית חסדים' של הרב שמואל, הודיע בגל וילנה בלמדתו וישרו. בתאריך שבו עליו להחזיר את הסכום, פונה ר' יוסף לבית המדרש ומחזיר את חובו, אך רב שמואל שקוע בלמודו ואינו מבחין במעטפת הכסף שהנחה בין דפי הגפרא...

נא לשמור על קדושת הגיליון
עריכה: ד. גרזמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירוס: רפי דרוק
משתתפים: מ"מ הרשקוביץ, עוזי קפלון
להזמנות: 073-2480711
יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

במסתרי הגימה

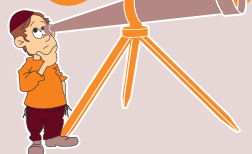
מאת עוזי קפלון

תקציר: הילדים האמיצים אך כלו לחמש את הפך הענקית של הבליסטרא בפרות משבחים על חשבון אספסינוס, וזו גלו את גיוס הרשע מציץ אליהם מראש הסלם.

נס קנזו הינו
ענינו של הרומאי הציצו אליהם בשמחה לאידי. הן היו אדמות, ולא מחסר שנה.. הינו הטוב ממנו לגם קדם לגימה הגונה, נתן אף הוא את אותותיו במבטו השמח של גיוס. גם גזעון הבחין בקנזו הינו הריק למחצה, ופחד המנות שלפת את לבו עד לפני רגע, התחלף בניצוץ של תקוה..
"רק אבינו מלכנו יגזר את דיננו – לחיים או למות!", ענה גזעון באמץ, למרות שבלבו פנימה רטטה אימה. "לא אתה וגם לא אספסינוס! ובכל מקרה, לא משנה מה יקרה לנו – אתה בודאי הולך לשלם מחיר כבד מאוד..."
"אני?!", התפלא הרומאי והחיוך נמוג משפתיו, "על מה?"
"אנחנו נעיד כי ראינוך ישן על משמרתך!", ענה גזעון בשלוה מדמה, מצפה במתח לתגובתו של הרומאי.
גיוס גחך מלוא פיו. "ואתה חושב שגם יאמינו לך? הן אני אכחיש זאת מכל וכל!"
"יאמינו גם יאמינו!", קבע גזעון, "כי לנו תהיה הוכחה טובה. קנזו הינו הריק למחצה שאתה מחזיק בידך, מספר בעצם את כל האמת: גם על כך שכנראה ישנת, וגם, על כי גנבת קנזו יזן מן המחסן עליו אתה מפקד..."
הרומאי התבלבל לרגע. הוא תקע מבט בקנזו הינו שבגדו, הרים אותו כלפי מעלה כאומד את משקלו. הוא עוד היה כבד למדי, אך גיוס קבל החלטה. "אתם אינכם מכירים את גיוס... אמר בגאווה. "אז כדאי שתדעו, שאם אני מסגל לשותות לבד ללא עזרה, חצי קנזו יזן, אני מסגל להמשיך ולשותות גם את החצי השני...! הבנת, המשיך יבוא

המשיך יבוא

דמות מהפרשה

פחדון המואבי

בפרשות הקודמות, אתם בודאי זוכרים, המלך שלנו בלק ביחד עם זקני מדון, שכר את בלעם כדי לקלל את בני ישראל ו'לא הלך' לו.

והנה, אנו רואים את בני ישראל מתארגנים בצבא גדול של שנים-עשר אלף חיילים למלחמת נקמה!

היינו בטוחים שהם יוצאים לכווננו. ובצדק! זהו זה, הם יהרגו את כלנו...

אבל לא! הם יצאו דוקא לכוון מדון, נלחמו בהם ונהרגו את חמשת מלכי מדון, שהיו כלם בעצה רעה נגד בני ישראל. ואלו לנו, המואבים, הם לא עשו דבר!

"מה הענין?", שאלתי את אחד מבני ישראל, בידי החדשי באמצע המחנה, לשם נהגו להגיע כל סוחרי האמות וגם אנחנו.

"אמר לך מה אמר לנו משה רבנו", הסביר לי הישראלי. "הוא אמר שהמואבים נלחמו בנו רק מתוך פחד. ואלו למדינים לא עשינו כלום, והם סתם התערבו במריבה! לכן בהם צוה השם לנקם ובמואבים לא!".

יצאתי נפעם. כמה נפלאה היא תורת ישראל שגם במקרה שנעשה מעשה חמור, היא מתחשבת בכונת הלב!

קוראים בענין

תפלה ביער

אורית השמחה ששרתה תדיר בבית-מדרשו של הצדיק רבי ברוך, פנתה את מקומה למרירות עמקה. בחצר הרבי אפשר היה לחוש בעננה כבדה הרובצת על הכל בימים אלה שבין ראש-חודש אב לתשעה באב.

את הרבי לא נתן למצא באותם ימים; הוא פשוט נעלם. השמועה אמרה, שהרבי יוצא בימים אלה לערף 'גלות'. לבוש כעני הוא נודד בעירות ישראל וחש בדרך זו את הגלות המרה שבה נתונה השכינה.

העגלון שעמד בכפר העיר לצד עגלתו, נראה היה כבעל-עגלה לכל דבר. היתה זו תחפשתו החדשה של רבי ברוך. לא חלף זמן רב ואציל פולני נגש אליו והזמין נסיעה לעיר מרחקת.

רבי ברוך ערך חשוב מהיר. אם הכל יתנהל כמתכנן, אמר בלבו, יספיק לשוב העירה יום לפני תשעה באב. הוא נענה להזמנה, והשניים יצאו לדרך.

הסוסים שרבי ברוך הצליח להשיג כבר היו זקנים והתקשו לשאת את העגלה. לעתים קרובות היו מאטים את הקצב עד שגם הנוסע הננוח ביותר היה מתרגז, לא כל-שכן אציל שהדרך אצה לו. העגלון ספג עלבונות והערות עוקצניות למקביר. הוא ישב על מושב הרקב מקריש, חש בחריפות את כאבה של השכינה הנמצאת בגלות.

מגלים עולם

לקראת הערב היו משתדלים להגיע לפנדק-דרכים כלשהו. רבי ברוך היה עושה את הלילות לצד סוסיו, על הקש בארונה. לפני עלות השחר היה משכים קום, מכין עצמו לתפלה, מניח תפלין ושופך שיח לפני קונו. לאחר מכן היה מעיר את האציל והם היו ממשיכים בדרך.

בקר אחד, כשנקש רבי ברוך על דלתו של נוסעו, לא נשמע כל מענה. עד מהרה התברר לו, כי האציל בלה

בלילה עם חבורת אכרים מקומית והשתכר כלוט. רבי ברוך נאלץ לגררו אל העגלה, שם המשיך בשנתו.

דרך של רבי ברוך ונוסעו עברה דרך יער עבות. הענפים הסבוכים הסתירו את קרני השמש, ואפלולית קלה שררה ביער. הסוסים צעדו לאטם, בעוד האציל נוחר ברמה, ורבי ברוך יושב שקוע במחשבותיו.

כאב חד פלח לפתע את ראשו של הצדיק וקטע את חוט הרגוריו. כשהתעורר מעלפונו מצא את עצמו קשור לעץ במעבה היער. מולו ראה את האציל במצב דומה. הפרתו טרם שבה אליו ואלמלא החבל שקשרו לעץ, היה נופל מלוא קומתו ארצה.

לסוסים ולעגלה לא נראה כל זכר. רבי ברוך הביט סביבו וראה כי סדורו, טליתו ותפלין משלכים בקרבת-מקום. הדבר מלא את לבו שמחה והוא נשא תפלה להשם על שהצילו ממנו.

הוא החל להניע את איבריו בכל כוחו. אט-אט התרופפה אחיזת החבל. במאמצים נוספים הצליח להשתחרר לגמרי. הוא

התכופף, הרים את הטלית והתפלן ואת סדורו ונשקם בחם. אחר נפנה לשחרר את נוסעו, שלא הראה כל סימני חיים מלבד פעימות-לב חלושות.

רבי ברוך חפש ומצא מעין מים והזליף מהם על פני האציל. כך טרח סביבו שעות מספר עד שהלה פקח את עיניו. "מה קורה פה?", שאל כשהוא מביט סביבו בתמהון. "מדוע אני מטל על הארץ?"

רבי ברוך תאר באזניו את שהתרחש. אף שמע האציל את המלה 'שודדים' - פרץ ביללות ובזעקות על הכסף השדוד. רבי ברוך נסה להרגיעו ולשכנעו שעליו להודות להשם על שהשודדים לא הרגוהו, אף זה מאן להתנחם. הצדיק לא הבחין במבטיים החשדניים שהאציל החל לשלח לעברו.

הם החלו לצעד ביער. כעבר ימים אחדים פגשו בדרךם חבורת צידים, בה היו גם כמה ממכריו של האציל. שמחתו לא ידעה גבולות. הוא גולל באזניהם את קורותיו, ולא הסס לגלות שהוא חושד בעגלון הצועד עמו. האציל בסס את החשד על העבדה הפשוטה,

שאיש מלבד רבי ברוך לא ידע על הכסף שהוא נושא עמו.

"הבה נירה בו", הציע אחד הצידים. "אין זה הוגן להרג אדם בשל חשד בלתי-מבוסס", התערב הקשיש שבחבורה. "אני מציע לקשר אותו לעץ. אם שודד הוא - ימצא את מותו מעצמו, ואם לאו - שהשם יעזר לו".

לא חלפה דקה ורבי ברוך היה כבול בידי וברגליו אל אילן גדול.

השמש שקעה וירד הלילה. דמעות חמות נגרו על לחיו של הצדיק כשפתח בתפלת ערבית. תפלתו, שבקעה מלב שבור ורצוץ, הדהדה בסביבה, וההד החוזר העניק לה ממד מעמיק יותר. כך התפלל, כשבבלבו הוא מצפה לישועת השם.

קול צעדים קרבים קטע את תפלתו. היה זה הזקן שהתנגד להריגתו שעות אחדות קדם לכן. "רציתי לראות מה קרה לך", הודה. "באיזשהו מקום לא האמנתי שאתה שדדת את ידינו. השודדים נתפסו בינתיים בפנדק בו בלידתם את הלילה האחרון. הם הודו, כי כשהשתכר ידדנו השוטה, פטפט יתר על המדה וגלה לחבורה על הכסף שעמו".

מלוח במשרתו של הקשיש ורכוב על סוסו הגיע רבי ברוך לבית-מדרשו בשעת לילה מאחרת, ומצא את תלמידיו מצפים לו בקצרה רוח. היה זה ליל תשעה באב. אותו לילה קרא הרבי את מגלת איכה ואת הקינות מתוך כוונה עמקה ביותר, ובנעימה שהעבירה רטט בלב כל השומעים. הוא חש הפעם היטב-היטב את גלות השכינה...

מחכימים ונהנים

אנחה מעמק הלב

ספר רבי יששכר-דב מרדושיץ: בצעירותי ערכתי גלות ונדדתי מכפר לכפר. ערב אחד הגעתי לכפר נדח והתאכסנתי בביתו של אופה יהודי.

בחצות הלילה קמתי לערוך תקון חצות, ופתאום שמעתי את האופה נאנח אנחה כבדה מעמק לבו. האנחה קורעת הלב זעזעה את נפשי, והתחלתי להרהר בתשובה על שלא זכיתי להגיע להרגשת כאב כה עמק על החרבן והגלות, כפי שמרגיש אופה פשוט זה.

ואז שמעתי את אשת האופה שואלת אותו לפרש אנחתו, והוא משיב לה: "עד מתי תבשלי שוב ושוב תפוחי-אדמה; נפשי משתוקקת לשנוי כלשהו - אולי תטגני לביבות גבירה..."

בנית משפחת גאולה

ציפי: מתי כבר תהיה החתונה של חני, הבת דודה שלנו?

שרי: אני לא יודעת בדיוק, אחר שולש השבועות...

ציפי: אוף, כל דבר הוא "אחרי שולש השבועות". גם את השאלה החדשה, אני אוכל לחדש "אחרי שולש השבועות", וגם לנגן באורגנית... שולש השבועות האלו כדי ארבים!

צביקה: בשלושה שבועות יש עשרים ואחד ימים. מי יודע כמה זה בגימטריה?

פיני: ב"א!! אבל אין מלה בזאת...

צביקה: נכון, אבל אם נהפך את האותיות נקבל את הפלה "אך". הרבי מליובאוויטש מסביר לנו שזה "אך" הזה הוא תחלתו של הפסוק "אך טוב לישראל..."

פיני: אני לא מבין, איך קשור פסוק כל כך שמח לזמן כזה עלוב?

אבא: בשבוע האחרון, נגלה ששולש השבועות האלו, נוצרו כדי שבפעם יהיה לעם ישראל "אך טוב"! ואם נתאפץ חזק להביא את הפסוק כפשוטו, נזכה לראות את זה כבר בעשרים ואחד ימי שולש השבועות של השנה הזאת!